

1. čtení: Luk 15; 11 - 24

2. čtení: Žid 4;16

Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas. Žid 4;16

Bratři a sestry, kdy se vám naposledy něco ztratilo? Znáte ten pocit, je tak neodbytný a tolik nás zaměstnává, že nejsme schopni myslet na nic jiného, dokud tu dotyčnou věc nenajdeme a co teprve, když jde o něco živého, třeba o ztracenou ovečku anebo dokonce o vlastního syna ! O všech těchto příměrech vypráví Ježíš v 15 kapitole Lukášova evangelia. Začne tím známým příběhem o ztracené ovci a pastýři, který si nedá pokoje, dokonce nechá všechny ostatní na pastvě a jde hledat, aby zachránil tu ztracenou, nádherný příklad starostlivého a laskavého opatrovníka, kterému není lhostejný osud jeho stáda. Potom vypráví jiný příklad o ženě které se ztratila jedna z deseti stříbrných mincí, tak dlouho smýčí pod skříněmi, dokud ji nenajde, a pak ji rychle běží ukázat sousedkám, aby se pochlubila. Hledání ztracených věcí a dokonce i starých lidských osudů, se vůbec v poslední době stává velkým koníčkem a zábavou mnoha lidí. Zejména nás zajímají staré ztracené poklady, třeba německý vlak plný zlata, který údajně našli kousek za našimi hranicemi v Polsku, mnoho lidí pátrá po osudech svých předků a příbuzných, zejména těch, kteří už jsou, jak se říká na pravdě Boží. Méně už nás zajímají osudy těch, které dennodenně potkáváme, často ani nevíme, co je vlastně trápí, nad čím přemýšlí, co je zajímavá. Někdy se dokonce můžeme setkat s lhostejností či rivalitou i mezi členy rodiny zvláště mezi sourozenci. Zvláště, když jde o to, co nám patří, na co si činíme nárok, co se nás bytostně dotýká. Podobenství o marnotratném synu nás přivádí do jedné poměrně dobře situované rodiny. Otec má dva syny, kteří si jednoho dne budou činit nárok na dědictví, na které měli podle tehdejšího práva nárok. Oba vyrůstali v naprosto identickém prostředí, v rodině, kde se musel každý poctivě přičinit o společnou obživu, pracovat na poli, starat se o dobytek a vydělávat peníze. Otec, moudrý hospodář pamatuje na své potomstvo a moudře a šetrně spravuje svůj dům, stodoly a statky, aby je jednou mohl

i se všim co k tomu patří, odkázat svým synům. Mladší z nich však přišel jednou k otci s prosbou: „**Otče, dej mi už teď podíl z dědictví, které nám chceš jednou odkázat.**“ Nemusíme za tím hned vidět nerozvážnost, možná si chtěl jen vyzkoušet, jestli se dokáže postavit na vlastní nohy, poznat svět, pak přijít a pochlubit se otci a staršímu bratrovi co dokázal. Odvaha se cení a mládí je přece vždycky plně snů a touhy uskutečnit něco velkého, změnit, nebo aspoň nasbírat zkušenosti a hlavně zařídit se tak, abych se měl co nejdřív, co nejlépe. Tohle lákadlo je i dnes tak silné, že mnozí jsou ochotni uskutečnit své sny třeba i na dluh v domění, že když to zvládnou, tak já to přece musím zvládnout také. Neodsuzujme hned toho mladíka, vždyť mu jeho Otec důvěřoval natolik, že mu i když možná s povzdechem a obavami, svěřil jeho podíl. Otec se rozhodl, že rozdělí své dědictví mezi oba syny. Ten starší si svůj díl ponechal a rozhodl se na něm i nadále hospodařit. Ostatně nebylo to nic neobvyklého, byl starší, prvorozený a tak se to od něj očekávalo. Kdo jste vyrostli ve vícečetné rodině jako nejstarší, asi víte o čem mluvím. Moc dobře znáte ten tlak, který si pamatujete ještě z dětství. Vždycky jste byli ti, kteří museli nést zodpovědnost za ty mladší. Mladší mají většinou jiné zkušenosti. Často se s nimi jedná jako s těmi, kdo stále ještě nemají rozum. Není divu, že si potom co nejdřív chtějí dokázat, že jsou stejně schopní jako ti starší. Mladší syn se tedy rozhodne, že svůj díl majetku zpeněží a během několika dní se rozhodne odejít daleko od domova.

Někdy prožíváme velmi podobnou situaci i v křesťanském životě. Všichni máme stejného Otce v nebi. Považuje nás za své děti, dal nám život, svěřil nám podíl na svém dědictví a očekává od nás, že s ním budeme moudře hospodařit. Tím obrovským dědictvím je naše víra. Je to smluvní dohoda, kterou se náš Pán rozhodl jednostranně ratifikovat a poslal nás do světa. Ta smlouva je o Boží lásce a ochotě chránit náš život. Mnozí z nás jsme ji dokonce už podepsali v den svého křtu. Tehdy jsme mu řekli ano, my s tím počítáme, chceme jít za tebou, víme že to s námi myslíš dobře, chceme se svěřit tvé dobrotě a lásce, veď nás našim životem. A náš Nebeský Otec nám skutečně svěřil veliké bohatství. Je jiné povahy než zlato nebo kreditní karta. Je to Boží prozřetelnost a moudrost, která nás skrze milost doprovází a chrání. Střeží naše kroky abychom nesešli z cesty. Jenže někdy se nám může přihodit něco podobného, jako tomu marnotratnému synu. Pokud jsme dobře sledovali jeho kroky v daleké cizině, zjistili jsme, že propadl jistě euforii. Vzdálenost od otcovského domu mu sice zajistila naprostou nezávislost a absenci hranic, přehnaných obav

a pravidel, na druhou stranu jej ale neochránila před bláhovostí a nerozumným utrácením. Konečně zažil to, po čem toužil, konečně ho nikdo neomezoval. Nějakou dobu to vycházelo, bylo to jako sen, postrádat hranice, nemít žádnou zodpovědnost. Něco podobného se před rokem přihodilo jednomu dnes už bývalému členu populární kapely Ready kirken Ondřeji Heroldovi. Dnes si můžete na webových stránkách této kapely přečíst, že jej ihned potom co zjistili do čeho se zamotal (údajně velké dluhy), okamžitě z kapely vyhodili. Naprosto chápeme jejich kroky, nechtěli, aby si je někdo s ním v budoucnu spojoval a budoucnost jim v podstatě dala za pravdu, jejich bývalému basákovi dnes hrozí skutečná basa. Ale zkusme si teď představit, že by takto nekompromisně s námi jednal Ježíš. Potom co bychom udělali nějaký hřích, nechal by ho napsat na veřejný nebeský web: „*Tento člověk už není členem naší nebeské kapely*“ . Ještě že Bůh je jiný. Vidíme to i v podobenství o Marnotratném synu, které Ježíš vypráví vlastně jako alegorii o tom, jakým způsobem s námi Bůh jedná, jaká je jeho otcovská láska k nám hříšným lidem. Ten mladší syn měl jedno veliké plus. Víte jaké ? Vyrostl v milující rodině. Věděl že jej jeho otec má rád a setkal se v životě s milostí. Proto když mu bylo nejhůř, nevyhledal provaz, ale vzpoměl si na svůj domov. Na místo, kde se i ten nejposlednější pasáček vepřů měl mnohem lépe než on. V jeho srdci někde v koutku úplně vzadu zůstala naděje, že se nad ním otec smiluje, že mu udělí milost. Milost je úžasná věc a nejenom to, ona je to vlastně i radost. V klasické řečtině se milost řekne „charis“význam tohoto slova je „to co působí potěšení a radost, může to označovat předmět, který působí toto potěšení - třeba „propouštěcí list z vězení“,ale i radost z toho jak je k nám někdo milosrdný a s tím spojenou vděčnost. Když Ježíš kázal, lidé se často podívovali nad tím co slyšeli, doslova na jednom místě u Lukáše 4;22 čteme:„**Všichni mu přisvědčovali a divili se slovům jeho milosti, vycházejícím z jeho úst.**“ Věřím, že Božím záměrem je, aby také naše řeč a naše slova byla plná milosti a laskavosti, jak to čteme např.v listu Koloským: „**Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité, okořeněné solí; ať víte, jak ke komu promluvit.**“ Kol 4;6. Je úžasné pozorovat rozhovor mezi marnotratným synem vracejícím se domů a jeho otcem. Je to rozhovor plný milosti. Velká milost je už to, že si ten nejmladší syn uvědomí co vlastně udělal. On v podstatě dělá pokání a vyznává před Bohem i před svým otcem: „**Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne, jako jednoho ze svých nádeníků.**“ Na to by snad ještě mohl mít nárok,

všechno, co jeho otec s velkou láskou a námahou naspořil, aby svého milovaného syna zajistil, se rozplynulo jako dým. Ten mladší syn to moc dobře ví, ale právě tady se to láme, srdce jeho otce se láme, čteme, že bylo pohnuto lítostí. Otec běží naproti svému nezdárnému a přece pořád milovanému synu, který se vrací domů s prázdnou kapsou a velkou životní zkušeností, která mu pomůže najít sama sebe. A otec rozkáže svým služebníkům:„**Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujte a buďte veselí,protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.**“ **A začali se veselit.**“ Takový je i náš Nebeský Otec. Je to až nepochopitelné, kolikrát nás už takto znovu přijal. Je to svědectví o veliké Boží milosti. Milost je opravdu úžasná věc! Máme Boha, kterému působí velkou radost a potěšení udělovat milost.On přijme každého, kdo přichází, aby s upřímnou lítostí, prázdnotou v duši a často i s tou prázdnotou aby požádal o pomoc. A nebojme se toho. Náš Bůh je opravdu plný milosti. V Listu Židům čteme ve 4.kapitole o Ježíši jako veleknězi, který obětoval svůj život za nás. Ježíš obětoval sám sebe, zmařil svůj život, abychom se mohli radovat z rozsudku milosti. Proto ho jeho Nebeský Otec mohl korunovat a posadit na „**trůn milosti**“. K tomuto trůnu mohou všichni lidé svobodně přicházet: **Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.** Žid 4;16 píše apoštol Pavel.Pokud jsme během uplynulých dnů nebo měsíců trochu, možná i více zabloudili a opustili ty Boží cesty, neodkládejme svůj návrat domů. Náš Otec na nás čeká s otevřenou náručí. Také památka Poslední Večeře je pro nás takovou otevřenou náručí. Pokud se cítíš jako ten mladší syn, možná dcera, neváhej přistoupit, pokud jsi už jednou Bohu odevzdal(la) svůj život, On tě opět rád přijme. Budeme teď společně zpívat píseň a potom se připravíme k Večeři Páně.

Večeře Páně

Slovo poslání:Řím 5;17, + 6; 23

Požehnání:2 Kor 13;13